

Arrest

nr. 172 728 van 31 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 juli 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

De heer die verklaart te heten:

naam: B.,

voornaam: E.

geboortedatum: 16.06.1995

geboorteplaats: Vranje

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, uiterlijk op 05.03.2016.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft reeds sedert 22.07.2015 op het grondgebied van de Schengenstaten.

Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

1.2. Voormelde beslissing werd op 4 februari 2016 betekend. Bij verzoekschrift van 18 februari 2016 werd de nietigverklaring en schorsing van deze beslissing gevorderd. Deze zaak is gekend bij de Raad onder rolnummer 184 850.

Op 25 juli 2016 werd aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend. Verzoekende partij diende hiertegen een vordering tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid in op 29 juli 2016, gekend bij de Raad onder rolnummer 192 184.

Middels voorliggend verzoekschrift wil verzoekende partij voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid bekomen inzake het beroep tot schorsing en nietigverklaring tegen de beslissing van 4 februari 2016 en gekend bij de Raad onder rolnummer 184 850.

2. Onderzoek van de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Wat betreft de vordering gegrond op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om de bij de Raad hangende vordering tot schorsing ingesteld tegen de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 4 februari 2016 zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen.

2.2. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Artikel 39/85, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Deze laatst bedoelde vordering, gekend onder rolnummers RvV 184 850, werd ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet.

In toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet, is de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds ingeschreven op de rol en heeft de Raad er zich nog niet over uitgesproken.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.3. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

In casu maakt verzoeker het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De imminentie van de huidige vordering wordt aldus aanvaard en wordt niet betwist door de verwerende partij in de nota met opmerkingen.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3.1 Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1 In het eerste en enige middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.3.2.2. Inzake Artikel 8 EVRM laat verzoekende partij in het verzoekschrift van 18 februari 2016 gelden wat volgt:

"B. HET PRIVE-, GEZINS- EN FAMILIELEVEN VAN VERZOEKER

3. Vooreerst wijst de verzoekende partij erop dat er duidelijk sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van verzoeker dewelke onder het toepassingsgebied en derhalve de bescherming valt van bovenvermelde wetsartikelen. Verzoeker verwijst hiervoor naar de onderstaande uiteenzetting en de door hem bijgebrachte stukken.

4. Verzoeker is een jongeman van 20 jaar oud. Hij heeft de Servische nationaliteit.

Hij kwam België binnen op 23 juli 2015 om zich te voegen bij zijn partner: mevrouw Kristina A., geboren te Prishtina (Servië) op 16 mei 1996, erkend vluchteling.

Beide personen zijn woonachtig te 2170 Merksem,(X). Buiten beide partners, is er niemand woonachtig op dit adres.

Onder stuk 5 brengt verzoeker foto's voor van hem en zijn partner.

Zowel verzoeker als zijn partner hebben een zeer goed contact met de moeder van Kristina A.: mevrouw A. Anuma. Zij is woonachtig te 2100 Deurne, Torremansstraat 45. Twee tot driemaal per week gaan zij beide bij haar langs. Soms blijven zij daar ook slapen. De moeder van mevrouw A. Anuma steunt hen ook financieel, zolang verzoeker niet mag werken in België. Verzoeker en zijn partner leven nu slechts van een uitkering (zie stuk 4: gehoorverslagen).

Dit betekent dat er een sterk familielevens bestaat tussen, enerzijds, verzoeker en zijn partner en, anderzijds, de moeder van de partner van verzoeker.

5. Beide partners hebben een verklaring van wettelijke samenwoning ingediend op 29 september 2015 bij de gemeente van het woonplaats: Antwerpen (stuk 3: ontvangsbewijs wettelijke samenwoning).

Omdat verzoeker een verblijfsvoordeel kan bekomen, werd de registratie van de wettelijke samenwoning uitgesteld. Aanvankelijk gebeurde dit door de ambtenaar van de burgerlijke stand met twee maanden. Omdat het onderzoek niet kon worden afgerond binnen deze termijn, werd door de Procureur des Konings beslist om de termijn van het onderzoek te verlengen met drie maanden.

Op 4 februari 2016 werden beide partners uitgebreid gehoord over hun wettelijke samenwoning (stuk 4: gehoorverslagen).

Uit de gegeven antwoorden blijkt dat betrokkenen elkaar zeer goed kennen en hieruit de oprechtheid van hun relatie wordt ondersteund. De antwoorden over hoe zij elkaar leerden kennen zijn convergent. Typerend is dat zij perfect elkaars familie kunnen beschrijven net zoals de beschrijving van hun dagdagelijkse activiteiten. Beide partners zijn bovendien van dezelfde leeftijd en culturele achtergrond.

6. De verwerende partij kan niet onwetend zijn over de relatie van verzoeker en zijn familiale situatie. Net dezelfde dag als het gehoor in het kader van de wettelijke samenwoning (4 februari 2016) werd een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Daarom werd dit bevel (stuk 1) betekend door de politiediensten.

7. Uit deze feiten en bewijselementen moet worden vastgesteld dat er sprake is van een privé-, gezins- en familielevens in hoofde van de verzoekende partij dewelke onder de bescherming valt van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 Handvest. Dit geldt zowel tussen verzoeker en zijn partner als met de moeder van de partner van verzoeker.

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

C. HET NAUWKEURIG ONDERZOEK VAN DE VERWERENDE PARTIJ ONTBREEKT

8. Conform de vaste rechtspraak, dient door de Dienst Vreemdelingenzaken een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak te gebeuren en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Het blijkt niet dat de verwerende partij dergelijk nauwkeurig onderzoek heeft uitgevoerd, waarbij alle elementen dewelke zij kent of diende te kennen werden overwogen.

Aan deze vereisten werd niet voldaan. De verwerende partij heeft geen kennis genomen van de concrete feiten eigen aan dit dossier, terwijl dit perfect mogelijk was.

De verwerende partij kan niet onwetend zijn over de relatie van verzoeker en zijn familiale situatie. Net dezelfde dag als het gehoor in het kader van de wettelijke samenwoning (4 februari 2016) werd een bevel afgegeven om het grondgebied te verlaten. Daarom werd dit bevel (stuk 1) betekend door de politiediensten.

De motivering in de bestreden beslissing beperkt zich daarom tot een abstracte beschrijving die van toepassing kan zijn in zeer vele situaties (zie de beschrijving van artikel 8 EVRM in de bestreden beslissing). Dit betreft een standaardformule. Het enige concrete betreft de beschrijving dat verzoeker sinds 22 juli 2015 in België verblijft (deze vaststelling is nodig om toepassing te kunnen maken van artikel 7, eerste alinea, 2° Vreemdelingenwet). De situatie onder toepassing van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 7 Handvest wordt echter niet concreet nagegaan, terwijl de verwerende partij hiertoe wel gehouden is.

Met de beschreven relatie tussen verzoeker en zijn partner, evenals de relatie tussen verzoeker en de moeder van zijn partner (zie hierboven) wordt geen rekening gehouden. Een nauwkeurig onderzoek werd niet uitgevoerd. Hun wederzijdse afhankelijkheid wordt niet in rekening gebracht, terwijl uit de bewijsstukken hun wederzijdse gehechtheid blijkt (zie stukken 4 en 5).

Evenmin werd rekening gehouden met de verblijfssituatie van mevrouw A. Kristina. Zij is een erkend vluchteling en kan dus niet zomaar verzoeker volgen naar Servië. Dit verantwoordt waarom verzoeker met zijn partner samenwoont in België, hetgeen ontegensprekelijk een belangrijk element is in de verplichte belangenafweging die moet worden gemaakt door de bevoegde overheid.

De bestreden beslissing stelt bovendien dat “zijn intentie om wettelijk samen te wonen” geen automatisch recht geeft op een verblijf. Het gaat niet om een intentie, het gaat om het effectief realiseren hiervan. Als de verwerende partij had rekening gehouden met alle elementen in het dossier, zoals de gehoorverslagen, dan had men kunnen vaststellen dat verzoeker en zijn partner reeds samenwonend zijn sinds 23 juli 2015 en dat reeds een verklaring van wettelijke samenwoning werd ingediend op 29 september 2015 bij de gemeente van hun woonplaats: Antwerpen (stuk 3: ontvangstbewijs wettelijke samenwoning).

9. Om bovenvermelde redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

D. GEEN AFDOENDE MOTIVERING

10. BIJKOMEND, wijst de verzoekende partij erop dat de motieven in de bestreden beslissing inzake de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM niet voldoen aan de vereisten van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De veruitwendigde motieven in de bestreden beslissing maken niet duidelijk of de belangen van de verzoekende partij concreet werden overwogen, evenmin in welke mate dit het geval is. Nochtans zijn deze motieven van doorslaggevend belang omdat ze niet zouden opwegen tegen het algemeen belang van de Staat. De verzoekende partij heeft er dan ook alle belang bij om te weten of alle belangen in hoofdte van hen werden overwogen. En, zo ja, over welke belangen gaat het? En welk gewicht werd hieraan toegekend?

In het bijzonder blijft de vraag open hoe het gezins- en privéleven van verzoeker concreet werd afgewogen. Op welke manier werd de duurzame band tussen verzoeker en zijn partner concreet in rekening gebracht? Op welke manier werd rekening gehouden met de verblijfssituatie van de partner van verzoeker in België (erkend vluchteling)? Op welke manier werd rekening gehouden met de relatie tussen verzoeker en zijn partner met de moeder van mevrouw A. Kristina? De verwerende partij kon hierover niet onwetend zijn.

Een afdoende motivering is dan ook niet aangetoond. Dit impliceert immers dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Bovendien geldt er bij het opleggen van de bestreden beslissing door de bevoegde overheid er een nog uitgebreidere motiveringsplicht, conform de criteria in de rechtspraak van de Raad van State, aangezien:

- De bevoegde overheid een beleidsvrijheid heeft om de belangenafweging uit te voeren;
- En de bevoegde overheid kiest in deze voor de meest ingrijpende maatregel, met name de beslissing tot het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

(zie: I. OPDEBEECK, Bestuursrecht, Antwerpen, Universitatis, 2014, 190).

De verzoekende partij wordt geen afdoende inzicht verschaft in de concrete belangenafweging van de Dienst Vreemdelingenzaken. Dit is nochtans het doel van de formele motiveringsverplichting.

Omwille van deze redenen dient een schending te worden vastgesteld van artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest grondrechten EU, artikel 5 Terugkeerrichtlijn en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.”

2.3.2.3. De verwerende partij repliceert als volgt:

“Het middel van verzoeker, waarin hij stelt dat er geen rekening werd gehouden met zijn voorgehouden gezins- en familielevens, mist elke feitelijke grondslag.

Verwerende partij stelt immers in de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten, het volgende:

“Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrij geleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

Los van het feit dat zelfs het voorliggen van een gestandaardiseerde motivering, op zich niet leidt tot een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, kan verzoeker in casu niet ernstig voorhouden als zou de bestreden beslissing een stereotiepe motivering omvatten.

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM, dient verzoeker in de eerste plaats aan te tonen dat hij valt onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t.Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29) . De vreemdeling dient, in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. (RvV, 27 mei 2008, nr. 11.801; RvV 22 januari 2013, nr. 95.535)

Verzoeker betoogt dat verwerende partij niet onwetend zou kunnen zijn omtrent zijn relatie en familiale situatie. Hij verwijst dienaangaande naar het feit dat hij met zijn partner en haar moeder samenwoont en voegt thans allerlei stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Daargelaten het gegeven dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift toegevoegde foto's en gehoorverslagen zich niet in het administratief dossier bevinden zodat hij verwerende partij geenszins kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij hiermee niet aantoonde dat hij op het Belgisch grondgebied een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven leidt.

De omstandigheid dat twee volwassen personen op hetzelfde adres wonen, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Terwijl de ambtenaar van de burgerlijke stand bij beslissing dd. 18.02.2016 heeft vastgesteld dat het in casu een schijnrelatie betreft. Aldus kan geenszins dienstig worden voorgehouden dat er sprake zou zijn van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 EVRM.

Het gegeven dat de voorgehouden partner van verzoekende partij zwanger zou zijn, en het kind reeds zou zijn erkend, doet hier geenszins afbreuk aan. Het staat op heden geenszins vast het zou gaan om het kind van verzoekende partij, dit des te meer nu de ambtenaar van de burgerlijke stand – na een gedegen onderzoek – heeft kunnen vaststellen dat het een schijnrelatie betreft.

Verzoeker beperkt zich tot loutere beweringen als zou “er duidelijk sprake zijn van een gezins- en familielevens”, doch dit blijkt geenszins uit het administratief dossier en verzoeker slaagt er evenmin in dit aan te tonen door middel van de bij het verzoekschrift toegevoegde stukken.

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de intentie om wettelijk te gaan samenwonen niet automatisch een recht geeft op verblijf. Verzoeker betoogt dat hij niet enkel een intentie zou hebben om wettelijke te gaan samenwonen, doch op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was er een onderzoek lopende naar een mogelijke schijnwettelijke samenwoning zodat er op dat moment slechts kon worden vastgesteld dat er sprake is van een voornemen wettelijke te gaan samenwonen.

Verwerende partij merkt dienaangaande tevens op dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging in België heeft opgestart. Indien verzoeker via de geijkte wegen zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw Aliti, kan hij steeds in zijn land van herkomst een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging.

De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007) . Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker wist of behoorde overigens te weten dat hij na het verstrijken van een termijn van drie maanden (duur van de visumvrijstelling) niet op legale wijze in het land kon verblijven. Verzoeker laat derhalve na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn voorgehouden privé - en gezinsleven zou uitmaken.

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ook niet aantoont dat hij enkel in België een gezinsleven kan ontwikkelen (RvS 28 oktober 2008, nr. 187.393) . Hij geeft enkel weer dat het verderzetten van hun relatie veronderstelt dat hij in België verblijft, doch maakt hiermee niet aannemelijk dat er hinderpalen zouden zijn voor het verderzetten van zijn gezinsleven elders.

Verzoeker laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal leven zou uitmaken en dat zijn private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS, 12 januari 2005, nr. 139.107).

De verwerende partij is derhalve terecht van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het artikel 8 EVRM."

2.3.2.4. Het blijkt dat verzoekende partij op 22 juli 2015 via Hongarije het Schengen-gebied betrad en op 23 juli 2015 op Belgisch grondgebied aankwam. Hij vervoegde zich bij Kristina A.

Op 29 september 2015 dienden verzoeker en Kristina A. een aanvraag in tot wettelijke samenwoning. Blijkens de 'vragenlijst wettelijke samenwoning' hebben verzoekende partijen elkaar leren kennen op 12 juli 2015 via het internet en wonen ze samen sinds 22 juli 2015.

Verzoekende partijen kenden elkaar dus nog maar 10 dagen via het internet wanneer verzoekende partij naar België kwam, bij de aanvraag tot wettelijke samenwoning kenden ze elkaar nog geen drie maanden. Uit het verblijf van verzoekende partij op het adres bij Kristina A. kan aldus op zich geen gezinsleven worden afgeleid.

De Raad treedt verwerende partij bij waar deze stelt in de nota van 2 maart 2016: "Verzoeker betoogt dat verwerende partij niet onwetend zou kunnen zijn omtrent zijn relatie en familiale situatie. Hij verwijst dienaangaande naar het feit dat hij met zijn partner en haar moeder samenwoont en voegt thans allerlei stukken toe aan zijn verzoekschrift.

Daargelaten het gegeven dat de door verzoeker bij zijn verzoekschrift toegevoegde foto's en gehoorverslagen zich niet in het administratief dossier bevinden zodat hij verwerende partij geenszins kan verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden, dient bovendien te worden opgemerkt dat hij hiermee niet aantoont dat hij op het Belgisch grondgebied een onder artikel 8 EVRM beschermenswaardig gezinsleven leidt.

Behoudens de vaststelling dat thans een onderzoek loopt, laat een vage bewering en de loutere omstandigheid dat twee volwassen personen op hetzelfde adres wonen, niet toe vast te stellen dat er sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM."

In de bestreden beslissing wordt terecht aangegeven dat de intentie om wettelijk te gaan samenwonen niet automatisch een recht geeft op verblijf. Verzoeker betoogt dat hij niet enkel een intentie zou hebben om wettelijk te gaan samenwonen, doch op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was er een onderzoek lopende naar een mogelijke schijnwettelijke samenwoning zodat er op dat moment slechts kon worden vastgesteld dat er sprake is van een voornemen wettelijk te gaan samenwonen.

Verwerende partij merkt dienaangaande tevens terecht op dat verzoeker geen van de geijkte wettelijke procedures met het oog op de gezinshereniging in België heeft opgestart. Indien verzoeker via de geijkte wegen zou kunnen aantonen een duurzame levensgemeenschap te willen uitbouwen met mevrouw A., kan hij steeds in zijn land van herkomst een visum aanvragen met het oog op gezinshereniging.

De bestreden beslissing houdt immers geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven kan een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de vluchtelingenstatus die mevrouw Kristina A bezit, blijkt dat zij in Pristina (Kosovo) is geboren en derhalve een andere nationaliteit bezit dan verzoeker. Nergens wordt aangetoond dat Kristina A. dezelfde nationaliteit heeft als verzoeker. Verzoeker onderbouwt geenszins op concrete wijze hoe deze vluchtelingenstatus zou verhinderen dat mevrouw Kristina A. naar het land van verzoeker zou kunnen gaan.

2.3.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de

verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

2.4.1. In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij aan dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een schending van artikel 8 van het EVRM tot gevolg zal hebben.

De verzoekende partij kan gelet op de bespreking van de grief 8 EVRM niet worden gevolgd.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénendertig juli tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

W. MULS